

РЕШЕНИЕ

№ 117

гр. Монтана, 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – МОНТАНА в публично заседание на дванадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Милена Бранкова

Членове: Олег Софрониев
Димитрина Николова

при участието на секретаря Мадлена Н. Митова
като разглежда докладваното от Милена Бранкова Въззивно наказателно дело
от частен характер № 20231600600163 по описа за 2023 година

С Присъда на РС Монтана, постановена на 14.03.2023 г. по НЧХД № 1013/21 г. , подсъдимата С. Д. К. от гр. М е призната за НЕВИНОВНА в това, че за пелиода 19-20.06.2021 г., 17-18.07.2021 г., 07-08.08.2021 г. и 21.08.2021 г. в гр. М при условията на продължавано престъпление, като родител, не изпълнила или по какъвто и да е начин осуетила изпълнението на съдебно решение от 24.06.2016 г. по гр.д. № 331/2016 г. по описа на РС Монтана, влязло в сила на 14.07.2016 г., относно режима на личните контакти на бащата Д. Л. А. с детето му С Д.ова А.а, поради което и на основание чл. 304 от НПК е ОПРАВДАНА по обвинението за престъпление по чл. 182, ал. 2, пр. 1 и пр. 2 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК.

В срок срещу горната присъда е постъпила жалба от тъжителя Д. А. с оплакване за необоснованост и незаконосъобразност. Развива подробни съображения и моли първоинстанционната присъда да бъде отменена и бъде постановена нова –осъдителна по текста на обвинението

На проведеното от въззивния съд разпоредително заседание от 04.05.2023

г. е прието, че въззивно съдебно следствие не се налага и на жалбата е даден ход за разглеждане в открито съдебно заседание – за изслушване на страните по доводите в нея.

В производството пред въззивната инстанция тъжителят, чрез процесуалния си представител, моли доводите в жалбата да бъдат споделени и след отмяна на оправдателната присъда, да бъде постановена нова, с която подсъдимата бъде призната за виновна и съответно наказана.

Въззиваемата – подсъдима, лично и чрез защитника си по делото, изразява становище за неоснователност на жалбата. Твърди, че по никой начин не е пречила на тъжителя да вижда дъщеря си, нито пък е осуetyавала възможностите му за лични контакти с детето им. Смята първоинстанционната присъда за правилна и моли да бъде изцяло потвърдена.

Във въззивното производство нови доказателства не са събирани.

Окръжният съд, след като прецени оплакванията в жалбата във връзка със становищата страните и събраните доказателства и след като провери изцяло обжалваната присъда, намира следното:

Въззивната жалба е допустима – подадена е в срок; от страна, която разплага с процесуалната възможност да инициира производството; съдържанието и отговаря на изискването на закона.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с тъжба от настоящия жалбоподател, в която е твърдял, че въззиваемата-подсъдима не изпълнява съдебно решение относно определения му режим на лични контакти с малолетното им дете или че осуetyава тези контакти, тъй като на посочените дати не е имал възможността да види и вземе детето при себе си. След изслушване доводите на страните и събиране на голям обем доказателства, съдът приел от фактическа страна следното: страните по делото имат дете - С , родено на 19.01.2015 г. от съвместното им съжителство. С Решение от 24.06.2016 г., постановно по гр.д. № 331/2016 г., влязло в сила на 14.07.2016 г. , упражняването на родителските права по отношение на детето са предоставени на майката – подс. К., като е определено местоживееенето на момичето да е на адреса на майката в гр. М , ж.к. „xxxx“ хх, бл. хх, вх. хх ет. хх, ап.хх На бащата, тъжителя А., е бил определен режим на лични отношения

с детето: - до навършване на двегодишната му възраст – два пъти в месеца всяка първа и трета събота от 10 до 12 ч. в присъствието на майката, а след това, след 19.01.2017 г. – всяка първа и трета събота и неделя в месеца за времето от 10 до 18 ч. без преспиване и две седмици през лятото като родителите съгласуват времетраенето на пребиваването при бащата за такъв период от време през лятото, съобразно възрастта на детето и състоянието му, съобразявайки интересите му и което време не съвпада с разрешен отпуск на майката. Подс. К. има и по-голяма дъщеря и трите обитавали адреса в гр. М , в ж.к. „xxx 2“, посочен по-горе. През лятото на 2021 г. се наложило да се преместят да живеят временно в с. Г Це обл. М при родителите на майката – св. Д и З К Последните помагали на дъщеря си при отглеждането на момичетата. Тъжителят А. бил уведомен за временната смяна на местоживеенето им и няколко пъти ходил до с. Г Ц и вземал детето си С в изпълнение на определения от съда режим за лични отношения. Междувременно А. се установил да живее в с. В , обл М . При едно от свиженията му с детето, отказал да го върне при майката в определения по съдебното решение срок, което наложило подсъдимата да търси свой познат, разполагащ с автомобил, за да я откара до селото на тъжителя и да прибере детето си. Тази случка породила опасение у малкото момиченце, че може да не бъде върната при майката и по-голямата си сестра. Въпреки горното, подсъдимата и роднините ѝ убеждавали детето, че трябва да се вижда и с баща си, че употребяваните от него лоши думи по адрес на майката и близките ѝ са в резултат на временно негово раздразнение. В определените дни за лични контакти между детето и неговия баща приготвяли багажа му и чакали тъжителя да дойде и го вземе от селото. Тъжителят обаче отказал да пътува до новото местообитание на детето и настоявал пред майката да изпълняват стриктно решението на гражданския съд, а именно – да взема момичето от посочения в съдебното решение адрес в гр. М а не от адреса в селото, където майката се преместила временно с децата си. Така, на посочените в тъжбата дати, А. посещавал адреса в гр. Монтана в ж.к. „xxxx хх, знаейки, че детето не е там. Винаги сигнализирал на тел. 112 и му изпращали служители на полицията, които да му оказват съдействие да вземе детето си, но това не се случвало. Горното съдът приел за несъмнено установено от фактическа страна от събраните по делото писмени и гласни доказателства, от приложената СМС-кореспонденция между страните и от

обясненията на самата подсъдима. От правна страна, първостепенният съд приел, че не се установява нито една форма на изпълнителните деяния на чл. 182, ал. 2 от НК, както и че липсва умишлено извършено от подсъдимата деяние, поради което и я оправдал по обвиненията.

При проверка на горната Присъда по повод въззивната жалба, а и при служебната проверка по реда на чл. 314 от НПК, въззивният съд не констатира законови основания за нейната отмяна или изменение.

Районният съд е провел едно продължително съдебно следствие, в рамките на което е събрал възможните относими и допустими доказателства, посредством които напълно е изяснил фактите. И въззивният съд възприема фактическата обстановка такава, каквата е отразена в първоинстанционната присъда, без необходимост да я повтаря и в настоящето решение. При това съдът не е допуснал съществени процесуални нарушения във връзка със събирането на тези доказателства. Не е допуснал такива и при обсъждането им. Твърдението във въззивната жалба за необоснованост на първоинстанционната присъда е неоснователно. Приетото по фактите напълно съответства на надлежно събраните и правилно обсъдени по делото доказателства. В действителост – по фактите няма и спор между страните. Спорът е как следва да се тълкува, а и изпълнява съдебното решение по гражданското дело на Районния съд в Монтана, определило режима на лични отношения на бащата с детето и от тук – дали поведението на майката осъществява от обективна и субективна страна състав на престъпление по чл. 182, ал. 2 от НК. Първоинстанционния съд с обжалваната присъда е постановил един напълно законосъобразен съдебен акт. Към мотивите му следва да се добави още следното: съгл. разпоредбата на чл. 102, т. 1 от НПК, в наказателното производство подлежи на доказване извършеното престъпление и участието на неговия автор, а съгл. разпоредбата на чл. 103, ал. 1 от НПК тежестта да докаже обвинението лежи върху частния тъжител. В конкретния случай, тъжителят е твърдял, че подсъдимата, като майка на малолетното им дете, не изпълнява разпореденото със съдебно решение по гражданско дело относно режима на лични контакти с детето или осуетява изпълнението на тези разпоредби на решението. Нито един от тези факти не са несъмнено доказани по делото. Няма никакъв спор, че майката и малолетното момиче са се преместили да живеят временно от града на село и за този факт бащата е бил надлежно уведомен, както и че е ходил в селото и

не му е било пречено по какъвто и да е начин да се вижда с детето си и да го взема със себе си в своя дом. В резултат на изключително влошените отношения между двамата родители, дали повод за многобройни съдебни дела по всякакъв повод; в резултат на неправилните им разбирания по повод изпълнението на съдебното решение относно режима на лични контакти с родителя, при когото детето не живее постоянно, се е стигнало до това, че на посочените в тъжбата дати тъжителят действително не е успял да осъществи контакт с детето си. Но както правилно е отбелязал и контролирания съд, това е станало не в резултат на виновно и противоправно поведение на майката – подсъдимата, а в резултат на неадекватното поведение на самия тъжител и неразбирателствата му с подсъдимата. В Решението по гражданското дело действително е посочено, че се предоставя непосредственото упражняване на родителските права върху момиченцето на майката и че местоживеенето му се определя на домашния адрес на майката. Но това не означава, че детето следва да е постоянно на този адрес, включително и в дните, в които бащата е имал право да го взема със себе си. Такова разбиране е в коренно противоречие с прокламираното в Конституцията на страна право на свободно придвижване на гражданите. Държавата, чрез приетите нормативни актове в областта на семейното право, регламентира единствено основните права и задължения в областта на актовете за гражданско състояние, статута на брака и семейството, правата на децата и техните родители, без да навлиза в детайли. Регламентираните по законов път взаимоотношения е оставено да се реализират конкретно и на практика на базата на морала, традиционните семейни ценности и добрите нрави. Когато тези детайли касаят отношенията по повод деца, това следва да става само и изключително в техен интерес. Поради горното и законът е предвидил в определени хипотези това да става с помощта на Дирекциите за социално подпомагане или други институции – както в случая се е стигнало до помощ от Детски център за застъпничество и подкрепа, зона Закрила. Това разбиране на законовата регламентация на семейните отношения е залегнало и в текстовете на ГПК, касаещи принудителното изпълнение по повод предаването на деца, където в разпоредбата на чл. 528, ал. 2, т. 3 е предвидено, че длъжникът следва в 3-дневен срок от получаване на поканата за доброволно изпълнение да съобщи на съдебния изпълнител **в кое място и кое време е готов на предаде детето**. Поради горното не може да се възприеме за законосъобразно становището на

тържителя и неговия повереник, че детето му следва непременно да е на адреса, посочен в съдебното решение, в дните, определени за свижане с него. Това неправилно разбиране на закона и съдебното решение, подкрепено и от лошото отношение на тържителя към подсъдимата и нейните роднини е довело до множество неоснователни сигнали до прокуратура и полиция с претенции за разрешаване на семейни отношения, които вече са разрешени със съдебно решение и остава единствено да се прилагат правилно и дорбосъвестно. Като е стигнал до този законосъобразен краен резултат – оправдаването на подсъдимата, контролираният съд е постановил един законосъобразен и правилен съдебен акт, който следва да бъде потвърден изцяло. Съжденията във въззивната жалба отразяват именно това неразбиране на начина на изпълнение на съдебното решение по гражданското дело, а отразените куп „битовизми“ относно перални, освежаване на апартамента, пътувания от едно до друго населено място и т.н. са без значение за правилното разрешаване на конкретния спор – има или не извършено от подсъдимата престъпление по чл. 182, ал. 2 от НК.

По изложените съображения и на основание чл. 338 от НПК, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъдата на Районен съд Монтана, постановена на 14.03.2023 г. по НЧХД № 1013/21 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____